

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“. Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 27. januarja.*)

—r.— Državna tiskarna dotiskala je ravnokar 51 slovenskih tiskovin, ter objavila po okrožnici vsem sodnijam pod graškim in tržaškim nadsodnim okrožjem, po katerej ceni da razprodaja te tiskovine. Slovenske stranke opozorujemo na mali ter napredek, ter pričakujemo, da bodo vselej zahtevale od naših nemških sodnikov, da uporabljajo slovenske tiskovine, katerih bode sedaj obilo po slovenskih deželah! Pri tej priložnosti po vsej pravici lahko govorimo o malem napredku, in to v prvi vrsti za tega delj, ker je sedaj pokončano tisto večno zdihovanje, da nij slovenskih tiskovin, in da so še celo slovenskemu uradovanju prijazni sodniki prisiljeni izdajati nemške odloke, za katere imajo nemške formularje, tako, da bi sicer preveč časa potratili, če bi morali pisati slovenske odloke! Sicer pa obstanemo takoj, da ne pričakujemo posebnega prevrata vsled teh tiskovin, ker naše razmere so še vedno take, da beseda in vpliv gospoda Waserja več veljata, kot pa pravična, a krotka volja ministra Pražaka. Ravno zadnje čase doživeli smo, da je nadsodnija graška pričela svoje odločbe gledé rabe slovenskega jezika meriti po osobi odvetnika, kateri stranko zastopa. Doživeli smo, da se je zakon drugače tolmačil tedaj, če nij imela stranka zastopnika, in drugače takrat, če je advokat branil njene interese! Ko se je pričel boj za slovenščino pred sodnijami, tedaj opazovati imeli smo priložnost, da je gospod Waser v koš pometal vse justičnega ministra naredbe, ter dejal, da justični minister nijma njemu ničesar ukazovati. Potem je postal gospod Waser nekoliko mehkejši in iz koša je zopet privlekel na dan tiste stare naredbe, katere so bili izdali pred kakimi dvajsetimi leti libe-

ralni nemški justični ministri, ki so bili pravičnejši našemu jeziku, kot je gospod Waser.

In te stare justičnega ministra naredbe naglašajo sedaj nadsodnija graška dan na dan, ter sklepa iz njih, da so pred sodnijami dovoljeni samo tedaj slovenski protokoli, kadar stranke prisegajo, ali se pa izpovedujejo priče. Vse drugo pa mora nemško biti! Tako se je pripetilo, da narodni advokatje ljubljanski zadnje dni niti jednega slovenskega protokola več vložiti ne smejo, ker je to nadsodnija graška prepovedala, in ker nij justičnega ministra naredbe, katera bi to dopuščala. Pač pa se sklicuje nadsodnija graška na to, da stare naredbe justičnega ministra taksoativno naštevajo zapisnike, kateri se smejo napravljati slovensko, in da mej njimi nij onih zapisnikov, kateri se napravljajo pri obravnavah o pravnih zadevah. Kaj se hoče, nadsodnija je v formalnej svojej pravici in ker justično ministerstvo vedno molči, potem sodnikom ne ostaje drugega, nego da se uklopijo mogočnej volji gospoda Waserja. Kdo bode tudi dan za dnevom hotel kvitirati velikanske nosove, prihajajoče iz nemškega Gradca? Vsak sodnik mora svoje postopanje pred višjo sodnijo opravičiti, in če ta prepove prevodne slovenske protokole, potem jih nižji sodnik v istini dopustiti ne sme, ker nij ravno naredbe, katera bi take zapisnike odločno dopuščala. Žalostne so te razmere, a končno vender tudi poučljive. Poučljive za tega delj, ker nam jasno kažejo, da imajo justičnega ministra naredbe in ukazi gotovo svojo moč, ker drugače bi se sedaj visoke nadsodnije načelnik v Gradcu, gospod vitez Waser, ne sklicaval trenutek za trenutkom na stare naredbe justičnega ministra, katerih pred malo meseci niti za veljavne spoznati nij hotel.

Zdaj ga morda po vsej Slovenskej nij narodnega sodnika, ki bi glede slovenskih zapisnikov hotel oponirati gospodu vitez Waserju. Če bi pa imeli justičnega ministra naredbo, katera bi pravdne slovenske zapisnike odobraval, potem bi se stvar silno spremenila. Opozicijo napravljati vitez Waserju je težavno, ali kdor bi se opiral na justičnega ministra samega, kdor bi se lahko sklicaval na najnovejše justičnega ministra naredbe, temu se nij treba plašiti, niti pred gospodom Waserjem ne!

Pri nas in tudi pri naših državnih poslancih ukoreninilo se je mnenje, da bi napredovanju slovenskega uradovanja prav nič ne koristilo, ako dobimo mi Slovenci jednako jezikovno naredbo, kakor so jo že davno prijeli Čehi na severu. Dejalo se je, da bi gospod vitez Waser tako naredbo zakopal v prezidijalno svojo registraturo, ter jo popolnoma ignoriral. Ali iz tega, da gospod vitez Waser kak ukaz dr. Pražakov ignorira, iz tega kratko nikar ne sledi, da bodo ta ukaz tudi nižje sodnije ignorirale, pri katerih je gospod Waser zavoljo birokratične in aristokratične svoje osobne ošabnosti slabo priljubljen.

Slovenske tiskovine ignorirale se bodo pri nadsodniji in morda tudi pri večini podložnih sodnij; jezikovna slovenska naredba justičnega ministra pa bi se prezirali na dolgo ne mogla, niti pri nadsodniji niti pri nižjih sodnijah. Slovencem ne bode torej drugega ostalo, nego da prično na vse kriplice zahtevati, da se nam izda ravno taka naredba, kakor se je izdala Čehom! Naša inteligenca in naši odvetniki bodo uže skrbeli, da se bode justičnega ministra beseda spoštovala! Mižera glede slovenskega uradovanja odpravila se bi brez dvojbe najhitreje potom zakona in če smo prav poučeni, odgovorilo se je našim poslancem, ki so hodili okrog justičnega ministerstva,

*) Ta članek bil je pisan, predno smo dobili famozni ukaz gospoda viteza Waserja. Uredn.

LISTEK.

NOV.

(Spisal I. Turgenjev, preložil M. Malovrh.)

Prva knjiga.

VIII.

(Dalje.)

Dneva junak bil je Kolja v novej svojej suknji z zlatimi gumbami; dobival je darove in čestitke; na pragu hišnem in na stopnicah poljubljali so mu delalci iz tvornice, sluge, stare babe in kmetska dekleta roke; okolo mize, naložene s pirogi in steklenicami žganja, prepevali so in razsajali kmetje. — Kolja je bil zdaj v zadregi, zdaj zopet ponosen; boječ in vender vesel; zdaj držal se je svojih starišev, a kmalu zopet kam hitel. Pri obedu ukazal je Sipjagin šampanjca prinesiti, ter predno je svojemu sinku napil, še govoril. Tolmačil je, kaj znači „državi služiti“ — in povedal, kateri pot naj „Nikolaj“, kakor ga je denes zval, hodi; potem kaj more od njega zahtevati: prvič — obitelj; drugič — an njegov in društvo; tretjič — narod, da, gospoda

moja, narod! četrtič — viada. Naposled, na vrhunci svojega govornišva, dal je, kot Robert Peel, jedno roko na rep svojega fraka; a pri besedi „znanost“ se je tako razpalil, da je svoj govor završil z latinsko besedo: „laboremus“, katero je tudi takoj na ruski jezik preložil. Na to hodil je Kolja s kozarcem v roki okolo mize, se očetu zahvalil in vse navzočne poljubil.

Zopet sta si Marijana in Neždanov nekaterekrat v oči pogledala. Oba čutila sta menda jedno ter isto, govorila pa nijsta ni besedice.

V drugi dan začele so se zopet lekcije in življenje bilo je ono isto kot poprej.

Tako minul je jeden teden. Kaj je Neždanov čutil in mislil, o tem nas pouči odlomek iz njegove lista, pisanega bivšemu svojemu sošolcu z gimnazije Silinu. Ta Silin nij živel v Petrogradu, nego v nekem daljnem gubernijskem mestu, pri bogatih sorodnikih, od katerih je bil povsem odvisen. Razmere njegove bile so takšne, da nij smel niti misliti več, da pride kdaj proč; vrhu tega bil je slaboten in boječ človek brez posebnega daru, ali izvenredno plemenitega srca. Za politiko se nij ni najmenj zanimal, le sem ter tja čital je kakšno knjigo, zaradi

dolzega časa sviral je na flavto in se bal mladih deklet. Neždanova imel je strastno rad; takšna je bila njegova nprav.

Nikomur nij Neždanov svojega srca tako razkril, kakor Vladimirju Silinu; kadar mu je pisal, vedno se mu je zdelo, da se z dobrim in intimnim prijateljem razgovarja, — ki je pa stvorenja drugega sveta, ali da se s svojo vestjo meni.

On si nij mogel misliti, kako bi pač s Silinom v jednom ter istem mestu živel. Gotovo bi njijino prijateljstvo ponehalo; bila sta si preveč nejednaka; ali pisal mu je rad, pisal mu je mnogo in odkritosrčno. Proti drugim nij bil — vsaj ne na papirji — čisto odkritosrčen, proti Silinu — vsikdar! Ta nij bil v pisanji veščak, pisal je kratko in slabim slogom. Neždanov pak nij potreboval dolzega odgovora: vedel je itak, kako željno njegov prijatelj vsako besedico čita, tako kot cestni prah dežne kaplje popije, da njegove tajnosti hrani ter, v svojej samoti žalostno živeč, samo zavoljo tega še dalje vegetira. Nihče na svetu nij znal za to prijateljstvo mej Silinom in Neždanovim, kateri je to za svojo najslajšo tajnost smatral.

„Stari mi prijatelj,“ pisal mu je Neždanov,

da bi le zakon mogel poboljšati razmere gledé slovenskega uradovanja. No to je krasna teorija, ali v praksi bi mi bili tudi z odločno naredbo zadovoljni! Videti je, da se ministerstvo hoji izdati take naredbe, ker ravno neče razkačiti starega svojega oponenta v Gradci, gospoda viteza Waserja. Zategadelj govore gospodje v justičnem ministerstvu vedno o zakonu ter nečejo ničesar slišati o jezikovnej slovenske narreditvi. Ali naši slovenski poslanci uže toliko časa zvesto in z romantično udanostjo ministerstvu Taaffejevemu vođo podajajo, da so si pač uže davno prisluzili ponižno plačilo, katero bi bila slovenska jezikovna naredba justičnega ministra. Do gila smo uže siti teh večnih veksacij, s katerimi nas preganjajo naši nemški sodniki in nad-sodniki, in krvava resnica je, da je uže skrajni čas, da nas justični minister prične podpirati ne samo s tiskovinami, temveč tudi z mogočno svojo besedo!

Interpelacija dr. Vošnjaka in tovarišev do gospoda naučnega ministra barona Conrada.

Po izkazu krške škofije za leto 1882. šteje Koroška 108.992 Slovencev v 117 župnijah s slovenskim cerkvenim jezikom in zraven 20.282 duš v 17 župnijah s pomešanim nemškim in slovenskim cerkvenim jezikom, tedaj za vsem 120.000 Slovencev, kateri držema vso južno Koroško zasedajo.

Koroški deželni šolski svet je z ukazom od 24. julija 1872, št. 1842 ljudske šole na slovenskem Koroškem v tri vrste razdelil:

1. v šole s samo nemškim učnim jezikom, mej katere pak so bile tudi nekatere šole v čisto ali večinoma slovenskih okrajih uvrstene, namreč: Žrelec, Gospa Sveta, Šent Martin, Blatni grad, Otmanje, Poreče, Čajnce, Velikovec, Podkloster in Vrata;

2. v šole s slovenskim učnim jezikom v prvem začetku, a nemščina se mora uže v prvem letu učiti in če mogoče, uže od 2. leta naprej izključljivo učnim jezikom postati, in

3. v šole s slovenskim učnim jezikom in nemščino kot učnim predmetom.

V poslednjo vrsto pa nij bila nobena šola uvrstena, ampak vse tako zvane slovensko-nemške v drugo vrsto, da si so mnoge občine se izrekle, da sicer z ozirom na koristno znanje nemškega jezika želé pouk v nemščini, pa samo kakor učni predmet, pouk v šolskih predmetih sploh pa more uspešen biti samo v materinem jeziku.

Koroški deželni šolski svet pak se nij brigal za pritožbe nekaterih občin: Šent jakobske, v Svečah, na Jezeru, v Bistrici itd. zaradi zanemarjenja slovenskega materinega jezika v šolah, ter smatra kot jedini cilj ljudske šole na slovenskem Koroškem učenje nemškega jezika.

Učiteljem se o vsakej priliki zabičuje, da se morajo, kar se da, uže v 1. letu pri pouku nemškega jezika posluževati in deželni šolski svet je z ukazom od 11. aprila 1877, št. 867 dovoljenje pet-

letnih učiteljskih priklad odvisno storil od uspehov, s katerimi se učitelji izkazujejo v nemškem pouku.

Koroški deželni šolski svet je celo učiteljem razposlal neko od njega na svitlo dano knjižico: „Anleitung zur gesprächweisen Einführung slovenischer Kinder in die deutsche Sprache“, v katerej se učiteljem na slovenskem Koroškem ukazuje, da morajo slovenske učence precej po vstopu v šolo začeti nemški poučevati, ter z otroci le nemški govoriti, če prav jih ne razumejo. Posamezni učitelji v svojej nemškovačnosti tako daleč gredo, da slovenskim otrokom naravnost prepovedujejo, mej seboj slovenski govoriti in da na šolsko tablo zapisujejo stereotipni stavek: „Ti smeš tukaj le nemški govoriti.“

Ker na celovškem učiteljski slovenščina celo za slovenske kandidate nij obligatna, se tedaj tudi ne izprašuje pri izpiti, nastopajo učitelji svoje službe v slovenskih krajih, ne da bi znali dovolj jezika svojih učencev, nekateri so ga celo popolnem nezmožni. Od 157 učiteljev in učiteljic, nastavljenih na slovenskem Koroškem, 53 ne zna ne besedice slovenske, ostali pa v večini slovenski k večjemu za silo govoriti, a prav malo mej njimi i pravilno pisati.

Vedno huje se prikazujejo slabi nasledki takega nenaravnega pouka, ker učenci iz šole izstopivši, svojega materinega jezika ne znajo brati niti pisati, nemščine se pa tudi nijso toliko naučili, da bi razumeli nemški tiskane knjige. Vsled tega zastaje občna omika, verski in moralni čut se oslabuje, gospodarstvo peša in ljudsko blagostanje ginja.

Z ozirom na te žalostne prikazni je 97 katehetov iz slovenskega Koroškega 11. marca 1878 se s temeljito prošnjo do deželnega šolskega sveta obrnilo, da naj ukazuje učiteljem pri pouku do 5. šolskega leta se posluževati slovenskega učnega jezika, vaditi učence v slovenščini do popolnega znanja materinega jezika in še le od 6. leta naprej nemščino gojiti. Gg. kateheti v svojej ulogi dokazujejo, da jim je nemogoče veronauk uspešno učiti, ker učenci ne znajo brati slovenskega katehizma, nemškega pa ne razumejo. Knezo-škofijski ordinarijat je prošnjo gorko podpiral, a deželni šolski svet in učno ministerstvo je nij uslišalo, poslednje z opazko, da so tudi pred letom 1848. vse boljše šole bile nemške in da naj slovenski duhovniki ne motijo upe-ljanega reda.

Glede na navedene nedostatke ljudskega šolstva na slovenskem Koroškem, s katerimi se žali duh in jasna beseda šolskih in državnih zakonov, usojajo si podpisani vprašati Nj. ekscelenco gospoda c. kr. naučnega ministra:

1. Ali je Nj. ekscelenci znano, da za 120.000 Slovencev na Koroškem nij ne jedne slovenske ljudske šole in da od 157 na slovenskem Koroškem nastavljenih učiteljskih močij 53 ne zna prav nič slovenski, ostali pa v večini le nepopolno govoriti, a ne pisati?

2. Ali so Nj. ekscelenci znani slabi nasledki tega poučevanja, katero zanemarja materini jezik,

vsled tega zavira duševni razvoj in gojenje versko-nravnstvenega čuta ter zadržuje občno blagostanje? in

3. Ali je Nj. ekscelenco volja, na to delati, da se ljudske šole tudi na slovenskem Koroškem oddajo svojemu pravemu namenu, označenemu v šolskej postavi in da se za ljudske šole na slovenskem Koroškem le taki učitelji in šolski nadzorniki nastavljajo, kateri znajo slovenski jezik popolnem pravilno govoriti in pisati?

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 27. januarja.

O bosansko-hercegovske zadevi se izraža „Czas“ tako-le: „Vsakdo čuti, da se mora negotovosti glede okupiranih provincij konec storiti; dozdane razmerje je na dalje nemogoče. Danes pripada Bosna in Hercegovina še nekoliko k Turčiji in nekoliko uže k Avstriji in ob enem se uklanjajo te provincije vladarskemu izreku velesil, katere so Avstrijo kot oskrbnika v nje postavile. V Avstriji zopet ne pripadajo provincije ni Cislajtani ni Translajtani — one ne pripadajo nikomur. Ta bosansko-hercegovska fikcija more veliko zmešnjavo pravnih pojmov in naposled celo pogubno anarhijo v okupiranih deželah prouzročiti. . . . Vsakako bode v tem vprašanji zdaj in v bližnjaj prihodnosti se moral poskusiti avstrijski vpliv na jugu. . . . Zdaj ne ostane drug izhod, kakor aneksija, ker vendar Avstrija čisto nič na to ne misli provincije zapustiti. Če pa se aneksija posreči na podlagi vsestranskega sporazumljenja, potem je naloga Avstrije, da svoj vpliv na jugu na primeren način utrdi, kateri smoter se pa gotovo ne bode dosegel, če se Avstrija misli oslajnati na mohamedanski element.“

Rusko časopistvo govori jako previdno o bosansko-hercegovske zadevi. Oficijoznih poročil o tej zadevi še nij, a nezavisni list „Golos“ pravi, da nijso ruska ščuvanja uzrok nezadovoljnosti in nemirom v Bosni in Hercegovini, nego le dozdane uprava. Prebivalstvo teh slovanskih dežel se more trpežno le pomiriti z modrim spoštovanjem njihovih svojstev in s primerno deželno avtonomijo.

„Pol. Corr.“ pa izjavlja, da ruski vladni krogi prav vročo željo gojijo, da bi Avstrija kmalu mir naredila v Krivošijah in v Hercegovini. Odločno pa odbija ta list sumnjo, da Rusija podpira vstajo in zelo obžaluje, da more Avstrija priti do tacihi mislij; isto tako odbija ta list tudi vsako sumničenje na Črno goro in Srbijo.

Iz Krivošij se poroča, da so se Krivošijanci odločili, da se ne udadó; oni pa so tudi izjavili, da ne bodo postopali ofenzivno, marveč hoté še nekaj časa počakati. Ko je avstrijska parnica šla skozi luko Kotorško, razvili so Krivošijanci na gorah srbske zastave, a držali so se sovražnih demonstracij, da-si bi bili lahko napadali na več krajih parnico. — Zanesljive vesti v „Narodnem listu“ poročajo, da je Tripko Vukalović, vojvoda Zubčevski, na hercegovske meji formiral četo vstašev. Kaže se, da Vukalovića podpira vojvoda Tamašević iz Sutorine. Vukalović daje vstašem puške in strelivo, oskrbljuje jim hrano in jim plačuje po dvajset krajcarjev na dan; vendar je njegova četa še majhena, ker obile cesarske čete v Hercegovini vstašem ne dajo miru. — V 19. t. m. napadle so avstrijske čete pri Vrhanci vstaše in jih zapodile v beg. Deset vstašev je ostalo

„Ti, čisti moj Vladimir“ — tako ga je navadno zval in to po pravici — „čestitaj mi: kakor se konji v spomladi na pašo ženó, tako sem tudi jaz iz bleva semkaj prišel, kjer se morem izpočiti ter nove moči zbrati. Pri nekem bogatem dostojanstveniku, Sipjaginu nazvanem, učim njegovega dečka, obedujem izvrstno — kakor še nikdar ne do zdaj — spim dobro in se po svojej volji po krasnej okolici spre-bajam; in kar je glavna stvar: za nekoliko časa znebil sem se petrogradskih svojih prijateljev; ako-pram sem se iz začetka strašno dolgočasil, je to uže prešlo in jaz se jako dobro počutim. Žalibože, moral bodem zopet iti in se v stari jarem upreči, to je, ker sem uprežen, moral bodem pošteno vleči (za tega delj dobil sem odpust!); — ali za zdaj smem se krasnega življenja veseliti in si trebušček malo zrediti ter naposled tudi verze zlagati, ako me ravno mika. Tako zvana „opazovanja“ odložil sem za boljše čase. Posestvo je dosti dobro urejeno, samo v tvor-nici nij vse tako, kakor treba, da je; kmetje, zdaj osvobojeni, so nepristopljivi; sluge — imajo neobično dostojne obraze, ali kakšni so v resnici, izvedel bodem kasneje. Hišni so ljubeznivi, liberalni ljudje, gospo-

dar se rad uljudnega dela, jako uljudnega — a na-posled govori strašno nabuhlo; inace je izobražen mož! Milostiva gospa — je, lepa kot slika ter vrlo prebrisana; ona vé, kaj hoče ter gleda človeka tako srpo — in ob enem tako žametno mehko! Uprav, kakor da bi nobenih kostij ne imela. Jaz se je bojim; saj znaš kakšen kavalir sem v ženskem društvu! Tu je dalje še nekoliko pustih sosedov in neka stara osoba ženskega spola, ki me ne trpi. . . . Bolj pa, kot vsi ti vkupe me zanima neka mlada devojka, nekakšna družica, ali kaj; — Bog zna! kdo je — jedva sem ž njo nekoliko besedic govoril, ali pre-veril sem se uže, da je našega polja sad. . . .“

Na to opisal je Marijanino vnanjost in njeno obnašanje ter tako-le nadaljeval:

„Da je nesrečna, ponosna, polna samoljubja, malobesedna, a v prvej vrsti nesrečna. . . . o tem sem uverjen. Zakaj nesrečna — tega še do zdaj ne vem. Da je poštena — sem prepričan, a je-li dobra — to še nij dognano. Da, ali ima sploh povsem dobrih žensk v svetu — ako nijso slučajno glupe? In, ali jih je v obče treba? — Toda — jaz poznam ženski svet vrlo slabo. Gospa Sipjaginoва te devojke

ne mara. . . . ona jej to vrača. Kdo izmej teh dveh žensk ima pravo na svojej strani — mi nij poznano. Meni se vidi, da gospa Sipjaginoва nijma prav. . . . ker je z njo preljubezniva, a onej se obrvi od nervoznosti tresejo, ako s hišno gospo samo govori. Nervozna je silno; njej se po tem takem godi, kakor meni — samo na drug način.

„Brž ko se mi to malo razbistri, ti pišem. . . .“

„Kakor sem uže omenil, ona skoro nikdar z menoj ne govori; ali one besede, s katerimi se je do zdaj — vedno nenadejano — do mene obrnila, mi svedočijo, da je robate odkritosrčnosti in to se mi dopada. — Da, zdaj sem se spomnil: poroči mi vendar, je-li se ti pri tvojem sorodniku še tako slabo godi kot poprej in — ne misli se li on kmalu na oni boljši svet preseliti?

„Je-li si v „Evropskem vestniku“ čital članek o zadnjem pretendentu? Prijatelj, stvar vršila se je leta 1834.! Meni se te novine ne napadajo, njih urednik je konservavec; toda stvar sama po sebi je zanimljiva ter vzbujala različne misli. . . .“

(Dalje prih.)

mrtvih, iz avstrijskih čet nobeden. — Nekateri Črnej gori sovražni avstrijski listi še vedno ne morejo priti do miru, vedno še hujskajo proti Črnej gori, osobito zato, ker baje črnogorski knez nij hotel izročiti avstrijskim vojakom nekaj na njegova tla pribeglih vstajev. Tako zahtevajo do črnogorskega kneza pa je mogel staviti le kak duševno, reven okrajni glavar, ki ne pozna pogodb mej Avstrijo in Črno goro. Črnogorski knez nij bil nikakor zavezan jih izročiti, ker mej Avstrijo in Črno goro ne eksistira taka pogodba. Vse je le hujskanje proti Črnej gori.

Vnanje države.

V **egiptovskem** vprašanju postavila se bode baje Rusija popolnem na stališče Nemčije in Avstrije. „Regierungsbote“ pripoveduje, da bode Rusija pri reševanju tega vprašanja gledala le na svojo lastno korist. Kakor Nemčija, tako tudi Rusija ne čuti potrebe, da bi se udeleževala korakov Anglije in Francije; Rusija pa ne bode pustila, da bi se prestopale v Egiptu mejnarodne pogodbe brez dovoljenja vseh velisil.

V **nemškem** državnem zboru izjavil je povodom debate o cesarjevem razglasu knez Bismark, kakor tudi Puttkamer, da ta razglas ne namerava prouzročiti kak konflikt. Minister Puttkamer je govoril o tej priliki, da so na evropskem obzorju preteči oblaki, da se bode Nemčija pri notranji krizi izkazala kot zavetje pravice in svobode. Kaj pač pomenijo te besede ministrove o pretečih oblakih, je težko uganiti. Morda je minister mislil pri tem na Francijo, — ali pa je bila to le fraza v zadregi.

Dopisi.

Iz Gorice 24. januarja. [Izviren dopis.]

Pri nas delijo juho (mineštro) mej uboge uže nekaj let sem, in v ta namen bila sta dva koncerta v gledališči. Prvi koncert je osnoval municipij s pomočjo „čez vodo došlih“ (Italijanov od onkraj meje: di la dell'acqua). Drugi koncert tudi v ta namen je pa priredilo društvo gospij. In v prvo je v gledališči nastopila gospa Podgornikova (urednika „Soče“), izvrstna pijanistinja, žela največjo pohvalo od izbornega občinstva, goriških meščanov — Avstrijcev. Gospa je Dunajčanka, a iz Nemke postala Slovenka, kar je mej nami Slovenci, ki imamo neslovenske žene, redka prikazen. Italijanissimi so s tem demonstrirali, da so bili njihovi prostori v gledališči ta večer prazni. („Sardeloni“ so v tem podobni našim nemčurjem. Ur.)

O „hôtel pension“ zdaj vse molči, nij denarja, pa še menj kaže, da bi gospodje osnovalci dobiček imeli z njim. Gorica je uže razvpita in tuji ne marajo za našo „Nizzo“. In kdo je tega kriv? Prejšnji rogovileži italijanissimi. Tudi kupčija dan na dan v Gorici vidljivo peša in če bi udobila Predilsko železnico, gredo tukajšnji trgovci lahko senice lovit, kajti znano je i našim lahomom, da jih le oni hribovec redi, katerega prav radi še vedno z „moštro di škla“ pitajo. Zato pa iz srca privoščimo Trstu ter Kranjskej Ložki!

V predzadnji „Soči“ je nekdo omenil, da bi morali goriški Slovenci o novem letu po kavarnah itd. slovenska voščila zahtevati ter posnemati necega Boštjana. Jaz in moj prijatelj B. sva si dobra prijatelja. Ko je slednjemu pred leti markér „kavarne Evropa“ prinesel na ploščku iz Vidma privandran italijanski koledarček, zapodil ga je ter zahteval, če uže drugega nijma, naj mu prinese „slovensko pratiko“; zgodilo se je in sleherno leto se mu pomoli poštena Bleiweisova pratika za 1 gld.

Tudi nekdanja stara kavarna upeljala je po zahtevi brata mojega prijatelja slovenska voščila.

Sedanji gospodje Slovenci ne porajajo na take malenkosti, katere so pa vendar važne po mojem mnenju.

Minolo sredo smo izročili materi zemlji vrlega narodnjaka 25 letnega Jakoba Lasiča v Vrtojbi. Bil je ranjki jurist in vojaška suknja donesla mu je hudo bolezen. Prvaški in Šentpeterski pevci so mu zapeli nagrobnico in tako v miru počiva Jakob, ki je bil, kakor njega sestrlici in brat, vedno pripravljen tudi v goriške čitalnici pri besedah v igri pomagati. Bodi mu blag spomin mej prijatelji in znanci!

Goriški italijanissimi jako simpatizujejo z uporniki ter zibljejo se v sladkih sanjah, sedaj, ko je

stari Garibaldi v Neapolji, da se izpolnijo njih vroče želje, ter da v tej zmešnjavi Italija poseže po Primorji; a bes te plentaj, kaj mislite, da jim je dovolj do Soče? Kaj še, oni hočejo, čujte! imeti svoje meje tam gori pri Savi nekje. Pa jaz kot pameten človek jim pravim: „špetta cavallo, che erba cresce!“ Čakaj konj, da trava vzraste!

Z Dunaja 24. januarja [Izv. dop.] (Glasovi o Vesteneckovej pravdi). „Gazeta Narodowa“ priobčila je o izidu Vesteneckove pravde proti „Tribüni“ sledeči dopis z Dunaja: . . . Ako bi mi imeli energično in svojih ciljev svesto si vlado, ne trebalo bi dolgo časa, da se nemško-tevtonske gobe popolnoma zadušijo. A zdanja vlada je z lahko difinicijo nekaj, kar je težko difinirati. Grof Taaffe kot minister notranjih zadev toleruje za okrajne glavarje take Vestenecke, kateri agitujejo z najnedopustljivejšimi sredstvi proti kabinetu, kateri javno jezik slovenski „Sausprache“ imenujejo, in pod vlado justičnega ministra g. Pražaka je možno, da je urednik „Tribüne“, glasila, ki podpira zdanjo parlamentarno večino in deloma tudi vlada, zaradi objavljenja dokazane zlorabe svojega urada kot je to storil Vesteneck, obsojen na šest mesecev zapora! Uprav čudno, da taka vlada res ekzistuje, ki vse stori, da sama sebi čim prej pripravi konec. Pravda Vesteneckova proti uredniku „Tribüne“ g. Hamanu je zelo zanimljiva, ker prejasno dokazuje, kaj je vse možno mej vladanjem zdanjega kabineta. Kdor vlado brani pred napadom steklih Tevtonov, kdor sviri pred zlimi čini, ki jih izvršujejo c. kr. uradniki, ta ima lepo perspektivno bodočnost — šest mesecev ali leto zapora! Denes pa je celo „Wiener Allg. Ztg.“, ki je najhujša nasprotnica „Tribüne“, povedala, da jo je kazen, kakor se je izmerila za g. Hamana, „prestrašila“. In včeraj je „Tagblatt“ isto povedal.

„Tribüne“ na Dunaji nij bila konfiscirana, ko je dne, ko je še vršila se pravda, prinesla fulminanten uvođen članek proti pristranosti sodišča. List nij bil konfisciran od državnega pravdnika — Lamezana!

Drugega dne, ko je vršila se Vesteneckova obravnava t. j. 13. januarja, sešlo se je na Dunaji društvo „Freisinn“, katerega društveniki so samo nemški, liberalni Dunajčani. Dr. Josef Kopp, zastopnik Vestenecka o tej pravdi, dobil je od tega nemškega, liberalnega, Slovanom nikakor prijaznega političnega društva — nezaupnico! Ta Kopp izvoljen je bil iz njih sredine v državni zbor ter je, kakor znano, jeden vodij levicarjev. Pa kaj je bil uzrok tej nezaupnici? Dr. Kopp tira le svojo strankarsko politiko; on se ne briga za gmotna vprašanja; kadar je takov predmet v državnem zboru na dnevnem redu, takrat ga navadno „nekako čudno vrat boli“ — tako se je utemeljila nezaupnica. Jeden govornikov je celo poudarjal, da Kopp svoje dolžnosti kot državen poslanec zanemarja, ima pa dovolj časa, da „im grauen Hause“ (t. j. v deželnem sodišči za kazenske zadeve) „sijajnimi govori“ **porotnike slepi, da ako pijan nemšk okrajni glavar okna pobija, nijma to nič kaznjivega na sebi.**

Pri tem govoru bil je navzočen c. kr. policijski komisar, a govornika nij opomnil na red. —

Izpred porotnega sodišča na Dunaji.

Vesteneck proti „Tribüni“.

(Dalje.)

Mej obravnavo opozori se od porotnikov na intenziven smrad po plinu. Predsednik predlaga, naj se obravnava za nekoliko ur pretrga. To pa se nij zgodilo, temveč ugasnili so vse plinove svetilnice; samo dve sveči razsvitljali sta na pol temno dvorano.

Za pričo je pozvan komi Vincenc Vecek. On ne ve drugega povedati, kakor da je trušč slišal; pravili so mu, da so gospodje, ki so prišli iz št. Martina, prouzročili škandal.

Predsednik sodišča pokliče sedaj dr. Josipa Vošnjaka za pričo. Na vprašanje predsednika odgovarja dr. J. Vošnjak ad generalia.

Predsednik: Kaj vam je znano o kratenji volilne in peticijske pravice po tožniku, in o tem, da je razširjal demoralizacijo?

Dr. Vošnjak: Naravno, da si povsod stojé nasproti stranke. A ljudstvo je navajeno, da vidi v uradnikih óne posredovatelje vlade, ki uradujejo ne gledé na politična nasprotja. Ako pa vidi, da okrajni glavar pri svojih odredbah nijma samo postave v ožeh, temveč da vsled samo svojih političnih nazorov jednemu daje prednost, drugega pa zopet šikanuje, potem izgubljeva ljudstvo zaupanje v vlado in se **demoralizuje**. Ker so uže prejšnje priče mnogoštevilna takova fakta navele, povedal bodem samo dva slučaja, ki sta mi prišla do znanja kot deželnemu odborniku. Jeden slučaj dogodil se je v Velikem Gabru (Grossgagnern), občini litijskega okrajnega glavarstva. Občinski predstojnik bil je Ignac Kriecher. Ta je samo v smislu Vesteneckovem deloval. Ko je čas nove volitve župana prešel, županovale je dalje. Občani bili so z njim nezadovoljni ter zahtevali so nove volitve; a volitev le nij bila razpisana, tako, da je ta župan l. 1879. brez vsake nove volitve v petem ali šestem letu še vedno bil župan. Ker okrajno glavarstvo pravičnemu zahtevanju občanov le še nij hotelo ustreči, prosili so občani pri deželnem predsedništvu v Ljubljani, naj se razpiše nova volitev. Stvar ravno ne bi imela mnogo na sebi, ako se vsled nezmožnosti in nepredvidnosti tega župana ne bi bila pripetila velika nesreča za Kranjsko.

L. 1879 nastala je na Hrvatskem živinska kuga. Tudi na Kranjskem je ta bolezen tu in tam prikazala se. Bati se je bilo, da postane epidemična, ako dotični občinski predstojniki ne pazijo na vse predpise. Okrajnim glavarstvom se je strogo zapovedalo, da morajo vse slučaje, koder bi se pokazala bolezen, takoj naznaniti. Nekemu Zorcu zbolel je po nesreči vol. Naznanil je to takoj županu. Temu pa se je stvar dozdevala celo malenkostna. Po nekoliko dnevih poginil je vol in Zorec je to zopet koj naznanil županstvu. Ta pa pravi: „Zakopljite vola v hosti; ako se to naznani, imeli bi samo sitnosti.“ To se je tudi zgodilo. Živinska kuga razširila se je in posledica je bila velika epidemija, ki stala je državo in deželo mnogo novcev. Posamezniki, ki jih je nesreča zadela, trpeli so velike izgube. Samo Zorcu poginilo je 9 živinčet.

Župan bil je na 300 gld. obsojen; posestnik pa kaznovan za 50 gld. Županu se je kazen znižala na 50 gld.; poškodovanemu posestniku pa ne, moral je plačati polno.

Predsednik: Kateri je drugi slučaj, o katerem ste govorili?

Dr. Vošnjak: Pri pobiranju davkov ravnalo se je z nekako jednostransko strogostjo.

Vesteneck: Ali vam je znano, da se na temelji postavne novele od 2. dec. 1869 v istih okrajih, kjer se to nij posebno zahtevalo, volitve tudi posebno razpisavale nijso posebno v Novem mestu?

Dr. Vošnjak: Kolikor je meni znano, so se volitve vendar razpisavale.

Vesteneck: Ali vam je znano, da v nekaterih občinah 7 do 8 let nijso, razpisane bile nove volitve?

Dr. Vošnjak: O vladnej naredbi, da se ne bi razpisavale volitve, mi nij ničesa znano.

Vesteneck: Ali vam je znano, da je vladni zastopnik, ko je ta stvar leta 1870 bila v obravnavi v kranjskem deželnem zboru, objavil, da vlada le tam nove volitve razpisuje, kjer to zahtevajo občinarji?

Dr. Vošnjak: Vender so vsaka tri leta bile razpisane nove volitve.

Dr. Kopp: Ali je oni župan, ki je čez obrok županovale, bil slab predstojnik občini?

Dr. Vošnjak: **Prav slab**, kajti njegova nemarnost zakrivila je veliko nesrečo na Kranjskem.

Dr. Kopp: Kdo je kazen proti županu znižal od 300 gld. na 50?

Dr. Vošnjak: Deželna vlada.

Dr. Porzer: Ali vam je znano o tem, kako je nekemu bila pošta vzeta?

Dr. Vošnjak: Da, to zadeva nekega Čoša, ki je imel pošto. Vesteneck mu je rekel: Vi ste prav za prav državni uradnik in imate v našem smislu voliti. Čoš pa je dejal: Da, a jaz vendar smem voliti po svoji vesti. **Nekaj dni potem mu je bila pošta od-vzeta.** On sicer ni imel gmotne izgube, a žalilo je starega moža, ki je uže dolgo vodil pošto. Dr. Vošnjak pristavil je tudi: Gospod predsednik, čital sem v časnikih, da se v tem slučaju tiče časti nemškega moža. Proti temu moram vendar izjaviti, da g. Vesteneck in njegovi prijatelji niso se nikdar imenovali Nemce, temveč pravili so na Kranjskem vedno: Mi smo Kranjci.

Predsednik: To ni važno.

Dr. Vošnjak: O ne, mi smo tu v nemškem mestu in lahko bi se dozdevalo, kakor da bi mi proti njemu kot Nemcu bili hoteli ščuvati. Jaz pa hočem le uradnika opisati kot agitatorja.

Dr. Kopp: Mislite-li, da je okrajni glavar za-krivil razširjenje živinske kuge?

Dr. Vošnjak: Posredno gotovo, ker ni odstavil nesposobnega župana.

Vesteneck: Ali vam ni znano, da se je vladni komisar podal najprvo v Litijo?

Dr. Vošnjak: To mi ni znano.

Vesteneck: Ali vam je znano, da je vladni zastopnik ministru sledečo depešo brzojavil: „Ako se v vseh okrajih Kranjske naredbe proti živinski kugi tako točno in energično izvajajo kot v tem okraju, potem bode živinska kuga kmalu pri konci.“

Dr. Vošnjak: Meni o tem ni nič znano. Slišal sem to prvokrat. V časnikih to ni stalo nikjer.

Predsednik veli prečitati dekret, v katerem vlada okrajnemu glavarju Vestenecku izraža zahvalo.

Dr. Kopp predlaga, da se prečitajo spisi, ki tožnika opisujejo v najlepšem svitu.

(Dalje prih.)

Domače stvari.

— („Narodni dom“.) Kakor čujemo, pristopajo prav pridno deležniki temu za naše narodno življenje tako važnemu podjetju, tako, da bode društvu mogoče uže v nedeljo dne 5. februarja t. l. definitivno se konstituirati. Ker ni mogoče vsa-cemu domoljubu v mestu in na deželi poslati po-sebno povabilo, pooblaščenim smo od začasnega od-bora izjaviti, da bi ga jako veselilo, ko bi se usta-novljajočega občnega zbora udeležilo mnogo domo-ljubov od vseh krajev naše domovine. Z ozirom na to, da po pravilih „Narodni dom“ postane potem, ko se amortizirajo vsi deleži, popolna in izključljiva lastnina „Matice Slovenske“ ter da se bode polovica dohodkov porabila za ustanove slovenskim pisateljem, umetnikom in dijakom, — nijma to podjetje le lokalnega, temveč splošno naroden pomen. Nadejamo se torej, da bomo o prvem občnem zboru dne 5. februarja t. l. imeli čast pozdraviti v Ljubljani domoljube iz vseh dežel, po katerih prebiva naš narod.

— (Narodne volilce) opozorujemo na vče-rajšnje oznanilo mestnega magistrata, da je namreč zapisnik volilcev v ekspeditu do 22. februarja na ogled ter da se morajo do tega časa reklamacije predlagati ustno ali pismeno. Ker je volitev v zastop mestni velevažna, naj vsakdo izpolni svojo narodno dolžnost o pravem času.

— (Imenovanje.) Gosp. dr. Anton Jeglič, podpravnik v tukajšnjem semenišči, imenovan je ka-nonikom v Serajevu.

— (Delavsko izobraževalno društvo ljubljansko) po svojem predsedniku izjavlja, da je bila pri občnem zboru večina za kazino, a ne za čitalnično restavracijo, a da to ne iz narodnostnih, nego iz družinskih vzrokov. Mogoče!

— („Akad. društvo Triglav“) ima pri-hodnje redno zborovanje v soboto 28. t. m. v go-

stilni „Schwechater-Bierhalle“ (Sackstr 27). Dnevni red: 1. Čitanje zapisnika zadnjega zborovanja. 2. Pre-davanje g. Bezjaka: „Dunav v maloruskej na-rodnej poeziji“. 3. Kritika. 4. Razgovor o binko-štnem izletu. 5. Slučajnosti. Začetek ob 8. uri zve-čer. Gosti dobro došli!

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

Dunaj 27. januarja. Vsi klubi interpe-lirajo vojnega ministra zaradi podpore ubogih družin v vojno službo poklicanih rezervistov izmed deželnih brambovcev. Minister obljubi potrebno podporo iz vojnega fonda. Dr. Vošnjak interpelira ministra Conrada zaradi ljudskih šol za koroške Slovence. Nabergoj vpraša načelnika železniškega odseka o peticijah zadevajajočih zi-

Meteorologično poročilo.

A. V Ljubljani:

Dan	Čas opa-zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem-peratura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
23. januarja	Ob 7. uri jutraj ob 2. uri popoldne ob 9. uri zvečer	750.41 mm. 749.91 mm. 751.02 mm.	+ 0.8° C + 0.6° C — 0.8° C	slabotna burja slabotna burja slabotna burja	oblačno oblačno oblačno	0.00 mm.
24. januarja	ob 7. uri jutraj ob 2. uri popoldne ob 9. uri zvečer	750.67 mm. 751.06 mm. 753.36 mm.	— 0.6° C — 1.0° C — 1.4° C	slaboten gorenjec slabotna burja slaboten gorenjec	oblačno oblačno oblačno	0.00 mm.
25. januarja	ob 7. uri jutraj ob 2. uri popoldne ob 9. uri zvečer	754.50 mm. 754.32 mm. 754.86 mm.	— 2.4° C — 1.4° C — 3.0° C	slaboten izhod slaboten sever slaboten sever	oblačno oblačno oblačno	0.00 mm.
26. januarja	ob 7. uri jutraj ob 2. uri popoldne ob 7. uri zvečer	754.98 mm. 753.76 mm. 754.20 mm.	— 5.4° C — 3.4° C — 5.8° C	brez- vetrije slaboten gorenjec slaboten sever	megleno oblačno jasno	0.00 mm.

B. V Avstriji sploh:

V primeri s pretečenimi dnevi se je zračni pritisk zopet nekoliko vzdignil. Zračni pritisk je bil zadnje dni po vsej Avstriji zelo jednako razdeljen; razloček med maksimom v vzhodu in mejnim v zahodu znašal je samo 5 mm. Vetrovi so bili še zmirom precej slabotni; sploh so se pa zelo menjavali in ni nobeden posebno prevladoval. Nebo je bilo večidel oblačno, sem pa tja časih tudi me-gleno. Temperatura je bila povsod precej normalna in je v

danje Rudolfove železnice v Trst. Načelnik že-lezniškega odseka, baron Gödel, obljubi, da se bode kmalu rešila ta zadeva. Za delegacijskega uda za Trst izvoli se Nabergoj, za namestnika baron Gödel. Zaradi bolezni Taaffejeve se bode na interpelacije odgovarjalo v prihodnji seji, ka-tera se bode zaradi zasedanj delegacij vršila v 3. dan meseca februarja.

Pariz 27. januarja. Ker je zbornica vladno predlogo o skrutinji po listovih zavrgla, demisijoniralo je ministerstvo Gambettino.

London 27. jan. Večina jutranjih li-stov javlja iz Dublina, da je irska vlada iz-vedela po ovađuhih o ekzistenci daleč razširjene, nevarne zarote v grofijah Clark, Limerick in Cork.

primeri s prejšnjimi dnevi nekoliko pala; največji razloček med temperaturami različnih krajev ob enem in istem času je znašal 17° C. Vreme je bilo povsod ves čas mirno.

Dunajska borza

dné 27. januarja.

Enotni državni dolg v bankovcih	73 gld. 45	kr.
Enotni državni dolg v srebru	74	80
Zlata rentna	90	75
1860 državno posojilo	130	—
Akcije narodne banke	805	—
Kreditne akcije	270	—
London	119	60
Srebro	—	—
Napol.	9	52 1/2
C. kr. cekini	5	61
Državne marke	58	55

Tužnega srca javljamo vsem sorodnikom, pri-jateljem in znancem prežalostno vest, da je naš preljubi oče, oziroma sin in brat, gospod

Franjo Slovša,
mesar,

danes 26. januarja popoldne ob 1/3. uri po dolgej in huđej bolezn, v 29. letu svoje starosti, previden s sv. zakramenti za umirajočee, mirno v Gospodu zaspal.

Pogreb bode v soboto 28. januarja popolu-dne ob 4. uri iz hiše št. 25 na Poljanskej cesti na pokopališče sv. Kristofa.

Sv. maše zađušnice se bode brale v mnogih cerkvah

Dražega umrlega priporočamo v blag spomin in molitev.

V Ljubljani, dné 26. januarja 1882.

(51) **Žalujoča rodbina.**

Jeden milijon

kotiljon-ordnov, fini zlato-briljantni ordni, 100 kosov za 80 kr., gld. 1, 1.50, 2; zelo fini **briljantni in komični ordni**, 100 kosov za gld. 4, 5, 6; zelo fini **ženski orpe-ordni**, gld. 4, 5, 6, 8, 10, dalje gld. 12.50, 15 do 20 kosov **100. Plesni programi**, prosti, 100 kosov gld. 2, elegantnejši gld. 3, zelo fini gld. 8. **Zametne maske**, 10, 15, 20 kr., atlas 40, 50 do 75 kr., **norske kapice**, sortirane, 10 kosov, št. 1 60 kr., št. 2 gld. 1, št. 3 gld. 1.50, št. 4 gld. 2, št. 5 gld. 3, in envelope, 25 kosov, gld. 1.50, 2, 2.50, fini gld. 5. **Norska znamenja**, 10 kosov 50 kr., gld. 1, 2 do 5. **Nosovi**, 1 kos 6, 8, 10, 15, do 30 kr. **Odborniška znamenja**, bel ali barvan atlas, 20 do 30 kr. **Kotiljonski lampijoni** s svečami in palicami, 12 kosov gld. 2.40. **Kotiljonski ovetilni šopki**, zelo elegantni, 25 kosov gld. 1.25, 1.75, 2.50. **Kotiljonske ture** v 150 vrstah, 1 tura 30, 50, 75 kr., gld. 1, 1.50 in 2.50, zelo fine olupševalne ture gld. 3, 4, 5, 9. **Zakeljna tura** gld. 1.20, 1.80. **Sladkorno-klobučna tura**, **nočno-stražarska tura** gld. 2.25, nove papagene ture gld. 1.80. Premikajoče se **karte** gld. 2.80. **Bobnarska tura** za 12 parov, gld. 2.50.

Kotiljonskih ordnov sortimenti, vsak s finim creppom in brilj. ordnom,

Štev.	0	I.	II.	III.	IV.	V.	VI.	VII.	VIII.	XI.	X.
gld.	1,	1.50,	2,	2.50,	3,	4,	5,	6.50,	7.50,	10,	15.

Ordni od kovin, posrebrni, pozlačeni in fino emajlirani, **50 kosov sorti-ranih:** gld. 1, 2 do 4; fini veliki križci, Malteški ordni z verižicami, **50 kosov**, gld. 6, 8, 10, 15 in 17.

Velika juks-tombola,

obstoječa iz 77 kosov raznih stvari, mej temi efekti, glavni in postranski dobitki, vkup gld. 10, z zabojem gld. 10.60. **Pahaljice**, parfim, kravate, lepoticje i. t. d. v zalogi. **Snežene kepe** za bombardiranje v plesno dvorano — vse pleše potem mej snežinkami, 12 kosov malih 50 kr., velikih gld. 1. **Jedna partija živalskih mask, naglavnice, karikature, poli-tične osebnosti**, 10 kosov sortiranih gld. 1, 1.50, 2; dalje gld. 2.50, 3, 4 in više.

Jedino le pri:

(23—3)

EDUARD WITTE, Wien, Kärntnerstrasse 59.

Telegr. naslov: Witte, Wien, Kärntnerstrasse.

Pošilja se proti poštnemu povzetju. Cenilniki o turah, juksnih rečeh itd. se dobé zastonj.